

Ние чувахме неговиятъ остър шепотъ. Отъ време на време се поразмръдвахме, за да не ни затрупа. За по-малко отъ четвъртъ часъ това можеше да стане, защото виелицата подигаше цѣли пластове снѣгъ и ги застиляше, дето намръще згода.

— Ауууу? — различихме гласъ срѣдъ страшния вой и тътнежъ на бурята.

— Ауууу! — чу се по-наблизу.

— Вълци! — извика мама.

— Вълци, вълци, — повтори баба: — гладна глутница.

— Коле, Коле, де си! — изрева мама вѣнъ отъ себе си. Но гласа ѝ, заглушаванъ отъ силнитѣ вѣтрове, едва можеше да отиде на десетина крачки далече.

— Ауууу! — още по-близу се чу.

Нешастниятъ тате, де се е дѣналъ, та го нѣма още? Дали не сж го врѣхлетѣли вълци и да сж свършили съ него. Горкия! Ами съ насъ какво ще стане? Утре, когато настане день, може-би, нѣма вече да ни има.

Оттогава сж се изминали вече петдесетъ години. Днесъ въ свободна България намиратъ прибѣжище отъ цѣлъ свѣтъ гонени. Нейната държавна организация дава покровителство на всѣки честенъ и трудолюбивъ човѣкъ. Само хора ненабитно алчни, груби егоисти, лишени отъ обществени чувства, надѣхани — съ кървавъ тероръ да се налагатъ, годни да налитатъ, ако ги блазни дори една малка вѣроятность за успѣхъ, само такива хора може да чуе да викатъ: „Сега въ България е отъ турско по-лошо“. Такива думи веднага ме връщатъ назадъ въ онова страшно време, за което разказвамъ, и тжга ме налита, черна скѣрбъ изпълня сърцето ми. Такива хора не знаятъ, какво приказватъ. Въ тѣхнитѣ буренясали души сж отхранени само пороци. Тѣ сж заличили всички спомени за нѣкогашнитѣ страшни събития. Двесте хиляди руси и двесте хиляди българи, безъ помисълъ за лична облага, подбудени отъ идеяли, пролѣха кръвта си, пожертвуваха се, за да изкупятъ свободата на България.

— Коле, Коле, — безнадеждно викаше мама.